

"HOS JINGROT TRILLAR PÄRLORNA FRAM NATURLIGT", SKRIVER LIS HELLSTRÖM SVENINGSON.

Av Lis Hellström Sveningson

TEATER

Stora Teatern, Måndag 6/5

Kom igen, Caritha!

De kommer som i vågor, ungefär som klimakterievallningar. Böcker, utställningar, filmer och pjäser om kvinnor och åldrande. Varje generation behöver en dos av denna bekännelsekonst med hög igenkänningsfaktor som bärande ingrediens. Teater Barbaras bidrag, "Kom igen, Caritha!" är en befriande genomluftning av ett tillstånd. Caritha vaknar en dag och upptäcker att livet har gått förbi. I alla fall har hon tillryggalagt över hälften. Och vad blev det av alla planer och drömmar?

Vi har sett, läst och hört det förr, ibland som ett åltande och vältrande i självömkan. Men Lotta Erikson, journalist och dramatiker, har hittat en annan ton. 2009 gjorde hon P1-dokumentären "Åh, vilket party". Jag har inte hört den, men förstår att det är samma material som här används för scenen.

Monologen sitter som gjuten i Carina Jingrot, både i röst och kropp. Ensam på scenen, med två mikrofoner och ett bord med en dator, tar hon oss med i Carithas inre uppgörelse. Livet tar sig även fysiska uttryck, än kan hon röra på kroppen.

Malin Morgans regi är förträffligt lyhörd för textens kvaliteter. Här handlar det om vardagsfilosofi. Det är sitt faktiska, praktiska liv Caritha undersöker. Snärtar och träffsäkra punchlines överbetonas inte. De behöver inte pumpas upp, hos Jingrot trillar pärlorna fram naturligt. Därför är det lätt att känna med Caritha, publikreaktionerna blir inga flatskratt. Mikrofonerna använder regin med finesse. Vid datorn ger Jingrot en mer formell återgivning av sin situation. Här släpper hon även in expertisen. Psykiatrikern Johan Cullberg får bidra med sin vetenskapliga syn på åldrandets process. En manlig, torr men trygg akademisk röst fyller rummet. I den andra mikrofonen sjunger hon utmärkt. Musiken spänner från vemodig chanson till peppande schlager.

Ytterligare en mansröst förhöjer komiken. Caritha dristar sig till att kontakta en dejtingfirma. Per telefon. Det blir ett dråpligt samtal med en kontaktförmedlare som ställer sig tveksam till känsliga män och har svårt att stava till intelligent.

Båda ljudavbrotten bidrar till dynamiken, men Jingrots spel klarar det gott även på egen hand. Hon fyller hela den lilla scenen, där ett tejpatt hörn markerar begränsning. Den går igen som ett tecken i fonden, då som öppningen mot den okända väg som återstår.

Befriande genomluftning av medelåldern.